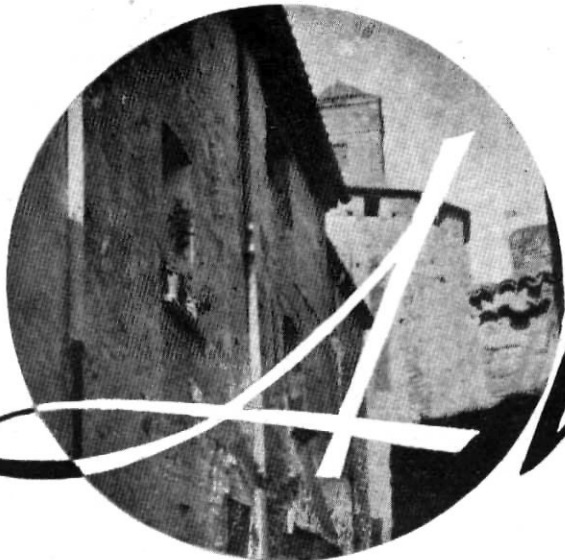

Ahir...

Evocació del passat; d'allò que mai més no ha de tornar; d'allò que sabem per referències o que el record ens fa reviure en el nostre pensament. ♦ Ahir!... Es tan dilatat l'ahir! Va tan enllà!... Perquè, dieu-nos: ¿Què és l'ahir, i fins on arriba?... Pel noiet—i encara pel noiet sense fantasia,—pot ésser en realitat aquest ahir del calendari; pel jove, són ja els dies de la seva infància; per l'home madur, són l'infància i la joventut plegades; pels vells, pels pobres vells, l'ahir és un rosari llarg de records i d'enyorances; és encara una il·lusió del record a manca de la il·lusió de l'esperança. Per l'historiador l'ahir va de la generació passada enllà, fins que hom perd el rastre del que fou. Pel geòleg, l'ahir va encara més lluny; va tan lluny, que es perd en els temps nebulosos de la prehistòria, en les èpoques, espaiades per milers d'anys, de la formació de la terra. Això és l'ahir d'uns o d'altres. ♦ L'ahir d'aquests gratollerins que fem LA GRALLA no va pas tan enllà. En uns, arriba fins els llindars de l'edat mitjana, llavors que es construïren les muralles per a defensa de la vila; altres, menys ambiciosos, s'aturen a recordar els dies joiosos i incerts de la seva joventut, que nosaltres creiem els podrien conèixer en temps present. Es que no hi ha res de tan arbitrari com és la mesura del temps. Einstein devia pensar-hi quan va deixar el món bocabadat amb la seva teoria de la relativitat. ♦ Ahir!... Ahir!... I bé, fins on voleu que arribi aquest ahir?...